

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 76/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., ktorou namietol porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 26/99, za účasti Okresného súdu v Bardejove, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2002 doručená sťažnosť I. K. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., ktorou namietol porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Bardejove (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 26/99.

Sťažovateľ uviedol, že *„Uznesením Okresného súdu v Bardejove z 20. septembra 2002 bolo zastavené konanie vo veci môjho návrhu na začatie konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku... U predmetného uznesenia Okresného súdu v Bardejove vyplýva, že ma súd vyzval na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 1000,- Sk 8. 11. 2000. Následne som požiadal súd o oslobodenie od súdnych poplatkov. Toto oslobodenie mi Okresný súd v Bardejove uznesením nepriznal. A Krajský súd v Prešove toto rozhodnutie Okresného súdu v Bardejove potvrdil svojím uznesením, ktoré mi bolo doručené 25. 9. 2001. Nakoľko ako konštatuje Okresný súd v Bardejove som súdny poplatok aj po tomto zamietavom rozhodnutí Krajského súdu nezaplatil, Okresný súd v Bardejove konanie uznesením z 20. 9. 2002 zastavil“.*

Dodržanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vyvodzuje sťažovateľ z toho, že mu uznesenie okresného súdu bolo doručené 25. septembra 2002.

Namietané porušenie svojho základného práva vidí sťažovateľ v tom, že *„...bez štyroch dní rozhodol Okresný súd v Bardejove vo veci až po jednom roku. Pričom Okresný súd v Bardejove na takéto rozhodnutie nepotreboval žiadne dokazovanie, žiadne hodnotenie dôkazov, len vydať a napísať uznesenie“.*

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd *„nálezom určil, že v konaní na Okresnom súde v Bardejove vedenom vo veci sp. zn.: 7 C 26/99 bolo porušené moje ústavné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, nakoľko Okresný súd v Bardejove v uvedenej veci viac ako jeden rok bezdôvodne nekonal“*, a súčasne sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 10 000 Sk.

Z pripojeného uznesenia okresného súdu sp. zn. 7 C 26/99 z 20. septembra 2002 ústavný súd zistil, že týmto uznesením bolo zastavené konanie z dôvodu, že sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok z návrhu na dovolanie, ktorým napadol právoplatné rozhodnutie

odvolacieho súdu v jeho právnej veci, v ktorej sa ako navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti dohody proti odporcovi Národnému úradu práce – Okresnému úradu práce Bardejov.

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone (medzi ktoré posudzovaný prípad nepatrí).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k namietanému porušeniu základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) došlo alebo porušenie v tomto čase ešte pretrváva. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priet'ahom v konaní nedochádza (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté), je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľ namietol porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. októbra 2002. Z obsahu sťažnosti a spisu (najmä s prihliadnutím na formuláciu návrhu rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha, podľa ktorého bolo jeho ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov porušené, „*nakol'ko Okresný súd v Bardejove v uvedenej veci viac než rok bezdôvodne nekonal*“), je zjavné, že v čase doručenia sťažnosti už tvrdené porušovanie práv sťažovateľa netrvalo, a to vzhľadom na to, že sťažovateľ výslovne namietal zbytočné priet'ahy v konaní pred okresným súdom iba v období **od 25. septembra 2001** (odo dňa, keď mu bolo doručené uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého

stupňa, ktorým mu nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov) **do 25. septembra 2002** (do dňa doručenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 7 C 26/99 z 20. septembra 2002, ktorým rozhodol o zastavení dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku). Doručením uvedeného uznesenia sťažovateľovi už nepretrvával stav právnej neistoty, v ktorom sa dovtedy ako účastník konania, ktorý podal dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, nachádzal, a týmto dňom porušovanie jeho namietaného základného práva zjavne skončilo.

Ústavný súd 18. novembra 2002 na okresnom súde zistil, že sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu v zákonnej lehote odvolanie a 18. októbra 2002 bol spis postúpený Krajskému súdu v Prešove. Sťažovateľ však ďalšie prietahy v konaní, ku ktorým by malo eventuálne dochádzať po 25. septembri 2002, vo svojej sťažnosti nenamieta.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti a najmä na jej petit, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Záverom ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť neobsahuje dôkaz o tom, že by sa sťažovateľ bol domáhal svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov spôsobom, ktorý mohol viesť k jeho ochrane v konaní pred označeným všeobecným súdom a ktorý spočíva v podaní sťažnosti podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísedícich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ taktiež nepreukázal ani netvrdil, že uvedenú podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že prijatie sťažnosti by bolo možné odmietnuť aj so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2002